

Til
 Indre Missions Hovedbestyrelse
 Indre Missions Hus
 Korskarvej 25
 7000 Fredericia.

B19

Kære venner i IMs hovedbestyrelse.

På baggrund af det brev fra bibelskoleforstander H. Wagner til mig, som af Wagner er rundsendt til en større personkreds (bl.a. IMs hovedbestyrelse), ser jeg mig nødsaget til at bringe følgende ret kortfattede redegørelse af forhold, som ikke kommer frem i nævnte brev (om det ønskes, kan jeg naturligvis supplere oplysningerne):

1. Onsdag d. 17.12.80 afsendte jeg et brev til IMs formand, sognepræst John Ørum Jørgensen.

Dette brev har ikke noget med John Ørum Jørgensens udtalelser i KD fredag d. 19.12.80, hvor han bringer en redegørelse, at gøre. Den - og mit brev har "krydset" hinanden. Mit brev af 17.12.80 blev derimod skrevet på baggrund af en ganske kort udtalelse fra John Ørum Jørgensen, som af KD var opsat med stor overskrift tirsdag d. 16.12.80 under overskriften: "Vil indsætte kvinder - det er en pligt for provsterne". I selve teksten - som egentligt især er en udtalelse fra sognepræst Olav Fog - siges, at det er en administrativ opgave at indsætte præster (også kvinder).

Præcis dette synspunkt mærkede jeg straks ville være en kim til uhyre megen strid i IM, ja, i sin yderste konsekvens ville det have kraft i sig til at sprænge IM. Endvidere fornemmede jeg, at John Ørum Jørgensen ved at indtage denne holdning ikke ville kunne blive den støtte for vor del af kirken, som han som provst burde kunne blive.

Da jeg således anså dette for en meget vigtig sag, og da jeg øjnede en mulighed for endnu at klare os fri af skærene, skrev jeg straks til John Ørum Jørgensen. Det var et langt brev, hvori jeg malede hele baggrunden op for vor situation i dag. Jeg pegede på, at de forjættende frugter, som tegner sig for os i IM af i dag og i morgen, må ses som en frugt af pastor Friis' formandsperiodes fasthed, hvor missionærere og samfundsfolk kunne krybe i læ og skjul bag en formand, som klart viste, hvor han stod og hvorfor. Herefter pegede jeg på, at denne linie havde også de sidste to års formandberetninger klart fulgt op.

På denne baggrund pegede jeg så på, at udtalelsen af tirsdag d. 16.12.80 ville kunne ødelægge den tillid til formanden, som efterhånden var bygget op.

Da brevet til John Ørum Jørgensen var et strengt personligt brev, har jeg ikke villet udlevere det til nogen, men med John Ørum Jørgensens tilladelse har jeg bragt hovedessensen af dets saglige indhold - ligesom jeg skal gengive indholdet af min konklusion på brevet (ligesom det konkluderende afsnit vedlægges som bilag):

For bl.a. IMs skyld klargjorde jeg, at jeg kun kunne se 3 alternative løsninger:

a) At gå af som provst. (Her gik jeg slet ikke ind på den arbejdsmæssige belastning ved en provstegerning sammen med en formandsgerning, idet det ikke kan siges at vedkomme andre udenfor IMs hovedbestyrelse).

b) At meddele biskop, ministerium og pressen, at han ikke agtede at indsætte kvindelige præster i påkommende tilfælde. Selvom han måske ikke personligt kunne dele dette synspunkt helt (jvf. KD 16.12.80), så måtte vi kunne forvente, at netop han ville demonstrere denne frihed og statuere et eksempel på, at dette syn har fuld og legitim hjemstedetsret i vor kirke - også i de højeste embeder i kirken. Han ville derved blive en paraply og et værn for den del af kirken, som har dette syn - og som kæmper for deres eksistensret i kirken!

c) At gå af som IMs formand. Her skrev jeg, at dette vel ville kunne redde IM fra splittelse og indre opløsning, men at jeg alligevel ikke kunne anbefale det, da han netop er manden til denne post.

Siden er jeg også blevet overbevist om, at selvom John Ørum Jørgensen gik af som formand - også uden at "smække med døren" - så ville det være en lavine ind i IM af opløsning og splittelse!

Som det også fremgår af bilaget pegede jeg så på det midterste alternativ. Her var der en mulighed for lynhurtigt at tage en uro og begyndende uforståelse i IM-rækker i opløbet. Igen altså på baggrund af udtalelserne af 16.12.80.

2. Det er klart, at inden afsendelsen af et brev af en sådan karakter konfererer jeg med en eller flere af mine nærtstående venner og medarbejdere. Det er en skik, jeg næppe har fraveget eller vil fravige!

Brevet til John Ørum Jørgensen havde jeg indgående drøftet med indremissionær Jens Mortensen. Ingen andre har haft nogen indflydelse på brevets tilkomst.

Efter afsendelsen drøftede jeg brevets indhold med 2-3 stykker af de ansvarlige i MF-sammenhænge - personer, som alle deler mit personlige nej til kvindelige præster - fordi jeg dels ønskede at møde deres reaktion og vurdering og dels for derved evt. at hindre andre måske "hårde og firkantede" reaktioner overfor John Ørum Jørgensen, som måske kunne fastlåse og hindre en løsning af den akutte krise og vanskelige situation for hele Indre Mission. Den ene af disse, bibelskolelærer Bent Tage Nielsen, bad mig tillige ringe H. Wagner op. Det gjorde jeg så torsdag d. 18.12.80, hvor jeg havde hørt tilbagemelding fra John Ørum Jørgensen om, at han ville lægge sig fast på alternativ 2 og afstå fra i påkommende tilfælde at indsætte kvindelige præster, hvilket han samme dag ville telefonere ind til KD i forlængelse af hans redegørelse. Denne kontakt til Wagner skete dels i loyalitet overfor hans skole, som jo har markeret et klart og entydigt syn i dette spørgsmål, dels for at vise imødekommenhed i en anspændt situation omkring MF og dels for også her evt. at bidrage til at hindre for skarpe og unødigt hårde reaktioner, som evt. ville kunne hindre en løsning på krisen.

Alle, som jeg talte med herom, pålagde jeg tavshed. Ikke fordi det skulle være hemmeligt, men fordi sagens vigtighed betingede al mulig forsigtighed for at hindre nogle panik-fastlåsnings. Jeg meddelte ikke til nogen, hvem andre jeg ellers havde informeret. Dette skete for ikke at belaste sagen.

For fuldstændighedens skyld skal lige tilføjes, at jeg ikke fornemmede, at jeg derved gik videre til tredjepart med hemmeligheder, da jeg selv har "ophavsret" til mit eget brev.

3. Det er uforståeligt for mig, at man kan se mit brev til John Ørum Jørgensen som et tegn på, at "MF trænger sig ind på IM via formanden...".

Mit brev skal derimod ses udfra et dobbeltaspekt:

a) Dels udspringer det af kærlighed til Indre Mission.

Jeg så, at IM var i en meget vanskelig og anspændt situation, som kunne bidrage til at sprænge vor gamle bevægelse. Her følte jeg et stærkt ansvar - ja ligefrem: pligt - til at bidrage til løsningen af denne situation. Ikke blot som en følge af de tillidsposter, som er betroet mig i IM (f.eks. Løhses bogudvalg, IMUs landsudvalg, redigeringen af midtersiderne i IMT) men også fordi jeg har mit åndelige ståsted i Indre Mission følte jeg dette ansvar stærkt.

IM måtte ikke bringes i en krise, som kunne sprænge bevægelsen. Derfor måtte der handles hurtigt.

b) Dels udspringer det af kærlighed til IMs formand og hans familie.

Jeg var klar over, at de begge var kede af opsætningen, som det havde fået i KD af 16.12.80. Derfor indledte jeg også mit brev med at sige, at jeg skrev som "broder til broder og ven til ven". Jeg så altså min ven i vanskeligheder, og jeg så at hans udtalelser kunne få nogle meget vidtrækkende konsekvenser. Samtidig øjnede jeg en mulighed for at løse problemet. Derfor skrev jeg!

Hverken jeg - eller MF - ønsker at "trænge sig ind på IM...", men vi er mange, som anser det for glædeligt, naturligt og meget frugtbart med den nærmeste kontakt og gensidige interesse i en tid, hvor så store ting står på spil i vor kirke og folk. Her gælder det virkelig at knytte sammen og binde, alt hvad der hører sammen - og ikke lade det forstyrre af overdimensionerede personlige uoverensstemmelser og forskellige vurderinger.

Idet jeg sender alle de bedste hilsener og ønsker om en velsignet nytår, et godt bestyrelsesmøde og visdom til også i denne sag at finde den rette vej - skal jeg ikke undlade at gøre opmærksom på, at det er med formanden John Ørum Jørgensens tilladelse at jeg har refereret til mit private, personlige brev samt vedlagt den konkluderende og sammenfattende del heraf som bilag.

Hjertelig hilsen

Poul Langagergaard

NB. Dette brev er sendt til samme personkreds som Wagners brev - samt til indremissionær Jens Mortensen, da han er direkte nævnt heri.

BILAG:

Sidste del af brevet af 17.12.80 - sammenfatning og konklusionen...

Jo, vi to ser ikke ganske ens på det med kv.pr., John. Det er ingen hemmelighed - og har ikke været det tidligere.

Dette har ikke hindret, at vi med fuld tillid har kunnet arbejde sammen og stadig kan arbejde sammen, for ingen af os anser netop dette spørgsmål for at være troens "sjibbolet". Havde det været det, så ville kirken rene, hvor den ikke skulle revne!

Alligevel vurderer jeg kv.pr.-spørgsmålet så vigtigt, at jeg traf de velkendte konsekvenser ved min egen ordination. Det skete af 2 grunde:

- 1) For min egen samvittigheds skyld (dog vil jeg nok mene, at min samvittighed lige kunne have båret at gøre det modsatte - men alligevel)
- 2) For at bane vej for alle dem, som kommer efter mig og som ellers vil lide skibbrud på deres samvittighed, og som evt. ikke havde kræfter til at gennemgå den kamp og den efterfølgende forsmædelse.

Her ønskede jeg at stille mig i murbruddet på deres vegne! Kv.pr.-loven var jo en friheds-lovgivning, men i dag er den mest ud-bredte tolkning deraf blevet til en TVANGSLOV! Mange kv.pr. har til bl.a. mig sagt, at jeg burde gå ud af kirken med mit syn, for "kan jeg ikke tåle lugten i bageriet, så må jeg gå".

Her så jeg altså et meget stort ansvar - og tungt ansvar - i: Gennem praktisk handling at vise, at dette kirkens gamle syn har FULD og helt LEGITIM hjemstedsret i kirken! Mange frisindede grundtvigianere burde støtte os kraftigt heri...

Evad blev så resultatet af ordinationsanstrengelserne?

For det første en masse personlig forsmædelse for mig. Det er underordnet. Det var jo første gang i kirkehistorien, at dette skete ved en ordination, men 1½ år efter gentog det sig ved Espers ordination i Helsingør Domkirke.

Og nu for ca. 1 måned siden skulle Jens Jensen ordineres i Ribe Stift, og da biskop Skov erfarede hans syn på kv.pr. sagde han, at han nu havde valget mellem - a) at give håndslag til alle undtagen den kv.pr. som man vidste ville komme, eller b) kun give håndslag til læserne. (Jens valgte det sidste).

Her ser vi altså resultatet!: SAMVITTIGHEDSFRIHEDEN er sikret! Og dette var jo hele kampens mål.

Tilbage til dine udtalelser i KD forleden...

Her mener jeg, at du kommer til at forbigå en lang række af dine venner som brændende ser hen til netop din hjælp, venner som kæmper for deres eksistensret:

- missionarere og samfundsfolk, som lokalt står med problemerne overfor liberalister.

- præster, som ellers vil stå bag IM og dig, som her vil føle deres synspunkter "trådt på" af IMs formand.

- en række kommende præster, som de følgende år vil gå ud til tjeneste i en kirke, hvor mange af de kirkelige myndigheder vil knuse dem, hvis ikke nogle af os vil slå et værn op for dem...

Husk, at alle sådanne grupper med netop dette syn af hele folkekirkeligheden og den offentlige kirke og folkeoplysningsbevægelsen er ved at blive knust og kastet i havet!

De kæmper for deres samvittighedsfrihed og det er en eksistenskamp, hvorfor de med rette kunne have forventet hjælp og støtte fra netop en IM-mand som udnævnes til et højere embede i kirken.

Hvis du slår hånden af denne store gruppe i kirken, så frygter jeg at du ikke blot skuffer dem (lad det blot være) - men at du lammer dem

mest livskraftige og bærende del af IMs livsbewægelse i disse år - og også af i morgen!

I stedet kunne de forvente, at netop du ville hjælpe dem og stille dig i murbruddet for dem - som de svage brødre. De trænger netop nu til den ambulance-tjeneste, som faktisk kun du for tiden vil kunne give. I modsat fald vil mange af dem miste tilliden til IM og til dig som formand. Dette finder jeg meget, meget uheldig netop nu, hvor vi har fået lov at se en stadig fastere tillid til dig som formand - også i meget vide kredse i IM.

På hele den baggrund ser jeg ikke andre alternativer i den nuværende situation - for IMs skyld, for alles skyld, for Guds riges skyld, og for din egen skyld - en disse tre:

1) Nedlæg provsteembedet straks.

Dette vil jeg dog ikke finde heldigt, for der vil let kunne opstå mytedannelser om pression o.l. - og hvorfor skal en mand fra vor del af kirken ikke også kunne være provst??

2) Klargør, at du vil unnlade at indsætte kv.pr. i påkommende tilfælde, Dette problem vil du ret let kunne klare - også uden uoverstigelige vanskeligheder.

Du kan jo blot meddele din biskop, ministeriet og den nævenyttige presse, at du ganske vist personligt ikke ser nogen hindring derfor (jvf. KD forleden), men at du ønsker at statuere et eksempel på, at Kirken fortsat ikke kan og må splittes på dette spørgsmål isoleret. Derfor vil du demonstrere friheden til at have dette syn selv i kirkens højeste embeder - og således støtte og værne omkring den voksende skare i kirken, som står for dette synspunkt.

Herved vil du de facto samle hele IM - dels vedgår du dit personlige syn og dels demonstrerer du en i vore dage og tider uhørt frihed, ja, så stor frihed, at du selv vil stille dig i murbruddet på andres vegne! Du vil således demonstrere personligt mod og sjælesørgerisk værn om de svage i kirken. Sådan skal netop en Ordets tjener være.

Rent faktisk lader det sig jo gøre som provst, idet jeg har liggende en del af en korrespondance mellem et menighedsråd og provst Sv. Åge Nielsen som praktiserede dette syn.

3) Nedlæg formandsposten i IM.

Dette kan i givet fald bidrage til at redde IM fra splittelse og indre opløsning. Alligevel vil jeg på ingen måde anbefale dette, idet jeg er overbevist om, at du lige præcis er manden i denne stol, og at du netop kan samle en række af de vigtige tråde, som i disse år kan samles...

Altså af disse alternativer peger jeg utvetydigt på nr. 2. Den kan være bæredygtig, hindre splittelse, skabe respekt og sikre friheden.

Derfor er det mit brændende ønske, John, at du inderligt vil overveje det også i dit lønkammer. Derved vil du også for kommende generationer af præster være en paraply for frihed og myndighed på Ordets grund.

Jørgen Glenthøj

Sognepræst, lic. theol.
Borum - 8741 Sabro
Tlf. (06) 94 83 02
Giro 2 08 31 75

Borum, den 28.1.1981

Til
Menighedsfakultets bestyrelse,
v/ spr. C.P.Behrens,
Præstestræde 4,
4900 Nakskov.

vedr. brev fra C.P.B. af 26.1.1981 vedlagt "endeligt udkast til
protokollat fra det ekstraordinære bestyrelsesmøde d. 15.12.80 kl.
15,30 på MF"

Da ikke alle bestyrelsesmedlemmer var til stede ved det ekstraordinære bestyrelsesmøde 15.12.80 og da der ikke foreligger en protokol eller blot grundlag for protokol fra dette møde og da det ikke er fastslået, på hvilket tidspunkt under forhandlingerne hvilke medlemmer forlod mødet, må bestyrelsen være inkompetent til at vedtage (evt. ved medlemmer, som ikke var til stede) et referat eller protokollat med nogensomhelst autoritet.

Der kan derfor kun blive tale om at give samtlige bestyrelsesmedlemmer aktindsigt i de indkomne breve m. bemærkninger, referater, udkast til protokollat m.v.

Vedtager bestyrelsen blot i eet tilfælde et efterkomponeret referat eller protokollat svækker det tilliden til, at noget lignende ikke kunne være sket i andre tilfælde.

Bemærkninger til "endeligt udkast":

Nix.
Hvis de samme, som udsendte det første udkast af 19.12.80 (E.B., P.I. og C.P.B.) godkender dette såkaldte "endeligt udkast af 26.1.80", har de tilkendegivet, at de frafalder adskillige udtalelser af beskyldningskarakter som noget, de ikke kan stå ved. Det kan kun hilses med tilfredshed, men på den anden side må det være samtlige bestyrelsesmedlemmer muligt at have aktindsigt i denne og andre detaljer, som ikke er uden betydning, ved at have kendskab til de dokumenter, som har været rundsendt til den del af bestyrelsen, som var til stede 15.12.80, herunder tænker jeg også på det, som faktisk blev nedfældet af protokolføreren (erne), men kun formodentlig for en ganske lille dels vedkommende blev indført direkte i protokollen. Også protokolførernes kladder må anses for bilag til det rundsendte "udkast til endeligt protokollat".

Ganske særlig henleder jeg bestyrelsens opmærksomhed på, at påstanden om, at repræsentantskabets formand Jørgen Bækgaard Thomsen var vidende om ændringen i brevet fra C.P.B. af 13.11.80, er blevet ændret til, at C.P.B. samme eftermiddag underrettede J.B.Th. om, at der var foretaget en mindre ændring, men det siges stadig ikke, at dette skete efter at brevet var udsendt. Det fremgår heller ikke af fodnoten om J.B.Th.s indsigelse af 6.12.80, at han både på mødet 15.12.80 mundtligt og siden i skriftlig form har gentaget sin indsigelse mod C.P.B.s fremstilling på dette punkt.

Jeg konstaterer med tilfredshed, at det siges, at Glenthøj ønskede protokolført, at hvis det bare stod fast, at ingen af de to brevudgaver havde nogen brod mod ham, var han ligeglad med, hvilket af de to breve der var gældende. Ligeledes konstaterer jeg med tilfredshed, at det hedder: "Behrens bekræftede, at der ikke havde været en sådan brod i nogen af brevene". Men jeg konstaterer også, at man nu udelader det af mig ønskede, som stod i første udkast: "eller mod

Jørgen Glenthøj
 Senepræst, lic. theol.
 Borum - 8741 Sabro
 Tlf. (06) 94 83 02
 Giro 2 08 31 75

Borum, den

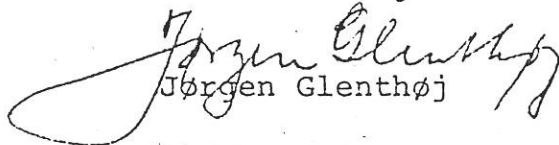
mod de kredse, som arbejdede for ham". Hvis der kun er tale om en redaktionel lapsus bag denne udeladelse, kan det vel let indføres og jeg er tilfreds. Derimod fraråder jeg, at man opretholder det afsnit, hvori der tales om undren og stærk misbilligelse af, at der har været lavet en sådan blæst omkring disse breve på det ekstraordinære repræsentant-skabsmøde. Min begrundelse for at fraråde det er, at en sådan udtalelse blot føjer et nyt led til kæden af skiftende udtalelser fra C.P.B., som denne har lagt navn til.

For mit eget vedkommende opfatter jeg ikke den såkaldte tillidskrise som opstået, fordi jeg ikke opnåede valg. Det er det forhold, at landssekretæren minder John Ørum Jørgensen om, at han havde sat sin stilling ind imod kandidatur anbefalet af bestyrelsen ved en tidligere lejlighed ca. 2 år før. Det er dette, at først efter situationens pres "trækkes det tilbage", at landssekretæren anser det for et mistillidsvotum til ham, om jeg blev opstillet. Det er det forhold, at jeg ikke har kunnet få redelige svar på spørgsmål om, hvorfor det har så stor en højhedsgrad, at det ville gøre det umuligt for landssekretæren, om jeg sad i bestyrelsen. Men jeg gentager, at det ikke er spørgsmålet, at jeg ikke opnåede valg, der har fremkaldt nogen tilidskrise. Krisen er snarere holdt ved lige ved foreteelser som dem, Asger Chr. Højlund anholder i det første udkast til protokol af 19.12.80 i sit brev af 29.12.80.

I mit brev til C.P.B. af 2.1.81 har jeg givet mit referat på grundlag af mine notater under mødet til H. Wagners besvarelse af de ham stillede spørgsmål, så jeg behøver ikke imødegå enkeltheder i det såkaldte "endelige udkast", men kan nøjes med at sige, at jeg finder hele tendensen deri mulig alene, fordi der ikke gives konkrete referat af besvarelserne af de stillede spørgsmål. Hvis H.W.s konkrete besvarelser af de stillede spørgsmål forholdes medlemmer af bestyrelsen eller repræsentantskabet, vil disse ikke have fået den tilgængelige information, de har krav på.

Sammenfattende kan jeg sige, at jeg anser dette felttog mod H.W. for udslag af skæbnesvanger ^{mange på} realitetssans, som ingen andre end MF vil komme til at undgælde for, hvis ikke det standses nu af den instans, som kan gøre det, nemlig MFs bestyrelse. Tilliden til H. Wagners retlinethed vil kun styrkes, dersom bestyrelsen ikke bringer disse angreb til ophør.

Med broderlig hilsen

 Jørgen Glenthøj

Rinkenæs præstegård,

30. januar 1981.

MF's bestyrelse,
Barthsgade 12,
8200 Århus N.

I al hast og i allersidste øjeblik må jeg sende det par bemærkninger til det udsendte "endelige udkast til protokollat fra det ekstraordinære bestyrelsesmøde den 15.12.80".

Jeg er glad for, at en del af de indvendinger, jeg fremførte mod det første udkast i brev til MF's formand af 31. 12.80, er taget til følge - omend jeg nok synes, man kunne have fulgt dem noget længere.

Jeg vil endnu engang slå til lyd for, at Wagners brev af bestyrelsen udsendes som bilag - ialtfald hvis man holder fast ved at lave et egentligt referat fra det ekstraordinære bestyrelsesmøde. Og så mener jeg også, at man bør tilstræbe, at referatet nøjere gengiver spørgsmål og svar.

Iøvrigt undrer det mig noget, at referatet skal godkendes (CPB's brev af 26.01.81) på bestyrelsesmødet den 31. ds. - og ikke af dem, der deltog den 15.12.80. Men det er måske heller ikke ment sådan?

Ganske kort enkelte konkrete ting:

1. Under "ad 2" 1. afsnit: "Beskyldninger" er alt for værdiløst. Hvis det skal stå i det endelige protokollat, må alle ved selvsyn kunne konstatere, hvad disse "beskyldninger" i Wagners brev går ud på.

Iøvrigt ser det i dette afsnit ud, som om Wagner mener, at tillidskrisen først er opstået ved, at Glenthøj ikke opnåede valg til bestyrelsen. Så har I virkelig læst Wagners brev meget dårligt!

2. Under "ad 2. a" er jeg stadig ikke helt tilfreds med formuleringen omkring brevet af 13.11.80 og hvad jeg vidste hvornår. Ialtfald må det føjes til, at jeg også den 15.12.80. fastholdt, at da jeg den 13.11.80. sidst på eftermiddagen blev underrettet om brevets endelige formulering, var brevet allerede mangfoldiggjort og postet, jvfr. mit brev af 31.12.80 punkt 2.

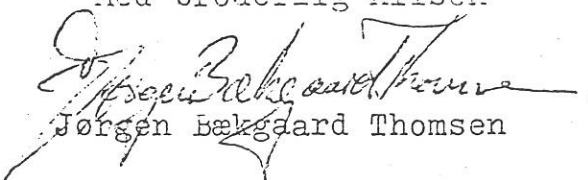
3. Under "ad 2. a" linie 19: ".. brod mod ham, var ..." Der mangler: "eller de kredse, som arbejdede for hans bestyrelseskandidatur". Det blev ganske klart formuleret sådan, så det kan ikke ændres bagefter.

4. Under "ad 2. b": Det blev ved mødet nærmere uddybet, hvad Wagner forstod ved "veto", og det må med! Wagner henviste bl.a. til, at Poul Langagergaard på et tidspunkt havde sat sin stilling ind imod Glenthøjs kandidatur. Nu er denne sag jo kommet ud - hvem det så end er fra bestyrelsen, der har røbet den overfor ~~hxxxx~~ ialtfald John Ørum Jørgensen.

5. Under "ad 2. d": ".. De tilbageværende mødedeltagere gav udtryk for ...". Det må være efter jeg og andre var gået. Men så må det være klart, hvem der står bag den nævnte misbilligelse. Det vil jeg ialtfald ikke kunne tages til indtægt for.

Lad mig til slut anføre til overvejelse: Hvis ikke det meget snart begynder at gå meget stærkere med indsamlingen, er det så rimeligt at fastholde, at der ikke udadtil må udtrykkes tvivl om det rigtige i de store byggeplaner? Mange spørger til indsamlingen, og mange begynder også at spørge, om det da ikke bliver så dyrt, at det er klogere at starte med mindre, så man snart kan komme igang. Er det rimeligt at forlange, at enhver skal forsvare byggeplanerne, selvom man måske er bange for, at vi ødelægger noget, ved at holde stædigt fast?

Med broderlig hilsen

Jørgen Bækgaard Thomsen